

R o z s u d e k

J m é n e m r e p u b l i k y

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **Ekologické občanské sdružení obce Braškov**, IČ 26585464, se sídlem: Unhošť, Braškov, Rudé armády čp. 161, zast. **JUDr. Ondřejem Tošnerem**, advokátem se sídlem: Praha 2-Vinohrady, Slavíkova 1568/23, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, Praha 5, Zborovská 11, o přezkum rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 28.7.2009 č. j. 118526/2009/KUSK, t a k t o:

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 28. 7. 2009 č. j. 118526/2009/KUSK se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do rukou jeho zástupce náhradu nákladů řízení v částce 7 760,- Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne 28. 7. 2009 č. j. 118526/2009/KUSK (dále „*rozhodnutí krajského úřadu*“ a „*krajský úřad*“), kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Unhošť, odboru výstavby, ze dne 23.4.2009 č.j. 2092/09/Výst o stavebním povolení, resp. dodatečném povolení přístavby, nástavby a stavebních úprav budov, oplocení a rozšíření vjezdu areálu bývalého statku Braškov čp. 17 a čp. 291 na pozemku st.p. 37/1, 37/2 v k. ú. Braškov, spojeném se změnou užívání na prodejnu stavebnin (dále „*rozhodnutí stavebního úřadu*“ a „*stavební úřad*“) a kterým bylo zároveň zamítnuto odvolání žalobce ve správním řízení. Podle žalobcova názoru je napadené rozhodnutí krajského úřadu vydáno v rozporu s právními předpisy a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Rozhodnutí stavebního úřadu je podle žalobce nezákonné.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí krajského úřadu žalobce spatřuje ve skutečnosti, že se žalovaný nikterak nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce, které byly uvedeny v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu, resp. se k těmto námitkám nevyjádřil buď vůbec, anebo jen velmi obecnou či zcela mimoběžnou větou. Z rozhodnutí krajského úřadu tak vůbec není zřejmé a přezkoumatelné, jak se s danými námitkami žalovaný vypořádal a proč je shledal nedůvodnými. K tomu žalobce dále uvádí přehled námitek, kterými se podle jeho názoru žalovaný vůbec nezabýval, např. absenci územního rozhodnutí o změně ve způsobu využívání stavby podle § 81 odst. 2 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*stavební zákon*“), rozpor stavby s regulativy územního plánu obce Braškov, rozpor stavby s cíli a úkoly územního plánování podle § 18 odst. 1 stavebního zákona, nezákonnost výroku rozhodnutí, absenci náležitostí výroku rozhodnutí atd. Žalobce podotýká, že pouhý

výčet námitek, kterými se žalovaný měl zabývat, je obsáhlejší než prostor, který žalovaný vypořádání skutečně věnoval ve svém rozhodnutí.

Žalobce uvádí, že uvedené nevypořádání se žalovaného s odvolacími námitkami žalobce je porušením jak ust. § 68 odst. 3 správního řádu, jelikož toto ustanovení správnímu orgánu nařizuje řádné odůvodnění rozhodnutí, tak ust. § 89 odst. 2 správního řádu, které ukládá odvolacímu orgánu přezkoumání rozhodnutí napadeného odvoláním v rozsahu námitek odvolatele (co se týče správnosti rozhodnutí napadeného odvoláním). Zároveň žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci, jak mu to ukládá ust. § 50 odst. 3 a 4 správního řádu.

Žalobce dále odkazuje na judikaturu krajských soudů (Městského soudu v Praze a Krajského soudu v Ostravě) i Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, která obsahuje shodný názor, a sice, že rozhodnutí, které se dostatečně nevypořádává s námitkami uvedenými v oprávněném prostředku, trpí vadami a je nepřezkoumatelné. Za všechna tato rozhodnutí lze podle žalobce uvést výňatek z nálezu Ústavního soudu ze dne 14.10.1999 sp. zn. III. ÚS 35/99, v němž Ústavní soud uvedl, že *rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je neúplné a tedy i nepřezkoumatelné, pokud podstatná a závažná část těchto důvodů zmíněná v řízení, v odůvodnění konečného rozhodnutí chybí, a takto je vlastně rozhodující orgán pomíjí.*

Co se týče nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí (tedy rozhodnutí stavebního úřadu), žalobce tuto nezákonnost spatřuje především v tom, že stavební úřad ve svém rozhodnutí nejen povolil přístavby, nástavby a stavební úpravy budov, oplocení a rozšíření vjezdu areálu bývalého statku Braškov čp. 17 a čp. 291, ale povolil i změnu ve způsobu užívání stavby, k níž je však třeba podle ust. § 81 odst. 2 písm. c) stavebního zákona územního řízení, neboť změna ve způsobu užívání budovy bude mít zásadní vliv na nároky stavby na okolí. Stavební úřad měl vést podle žalobce pouze řízení o dodatečném povolení staveb, přičemž změna v jejich užívání měla být povolena samostatným rozhodnutím až na základě vydání územního rozhodnutí o změně vlivu stavby na využití území. Toto územní řízení však stavební úřad nevedl, a tím porušil předmětné zákonné ustanovení.

Zásadní vliv na nároky na stavby na okolí žalobce spatřuje zejména v zásadním nárůstu dopravy v souvislosti s užíváním objektů prodejny stavebnin (jak pro zásobování prodejny objemným a těžkým zbožím, tak dopravou zákazníků), a tím v zatížení dopravní infrastruktury v obci včetně překročení emisí, hlukové a vibrační zátěže území nad míru jeho přípustného zatížení. Žalobce zdůrazňuje, že postup podle § 81 odst. 2 písm. c) stavebního zákona je vázán na to, zda záměr mění nároky stavby na okolí, nikoli zda má vliv na životní prostředí.

Nezákonnost rozhodnutí stavebního úřadu spatřuje žalobce též ve skutečnosti, že stavba není v souladu s územním plánem obce Braškov. Podle tohoto plánu je v obslužné zóně nepřipustné využití pro podnikatelskou činnost a služby narušující životní prostředí nad limit stanovený obecně platnými právními i zvláštními předpisy. Stavba povolená v prvostupňovém rozhodnutí by způsobila emisní, hlukovou a vibrační zátěž území nad míru jeho přípustného zatížení. Stavba není podle žalobce ani v souladu s prostorovou regulací zástavby a byly by kvůli ní porušeny regulativy zástavby – koeficient zastavěnosti pozemku, výška zástavby a objem staveb. Podle žalobce se s výše uvedenými námitkami stavební úřad vypořádal jen zcela obecně a nepřezkoumatelně a s porušením regulativů zástavby se nevypořádal vůbec.

Jako třetí důvod nezákonnosti rozhodnutí stavebního úřadu žalobce uvádí rozpor tohoto rozhodnutí s ust. § 18 odst. 1 stavebního zákona a s požadavky ust. § 20 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů, kdy stavba

nesmí narušovat kvalitu prostředí a hodnotu území. Rozpor spatřuje v zásadním nárůstu dopravy v souvislosti s užíváním objektů jako prodejny stavebnin. Upozorňuje, že odkaz stavebního úřadu na posouzení věci podle zákona č. 100/2001 Sb. není relevantní. Stejně tak není relevantní odkaz na měření hluku ve zkušebním provozu, neboť to, zda záměr splňuje zákonné požadavky je třeba zkoumat před vydání dodatečného povolení, nikoliv až dodatečně.

Čtvrtým důvodem nezákonnosti je podle žalobce nesprávnost výroku rozhodnutí stavebního úřadu a skutečnost, že tento výrok neodpovídá zákonu. Žalobce na tomto místě namítá, že mělo být vydáno dodatečné povolení stavby (odkazuje přitom na ust. § 129 odst. 2, 3 a 4 stavebního zákona), nikoli stavební povolení. V této souvislosti připomíná, že výrok rozhodnutí působí právní následky, musí být tedy přesný a zákonný.

Nezákonnost žalobce spatřuje i v tom, že rozhodnutí stavebního úřadu je v rozporu s ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona a ust. § 68 odst. 3 správního řádu, a to proto, že se úřad dostatečně nevypořádal s námitkou nesplnění požadavků podle vyhlášky č. 501/2006 Sb. Počet navrhovaných parkovacích míst neodpovídá podle žalobce navrhovanému způsobu využití (§ 20 odst. 5 písm. a/ vyhlášky č. 501/2006 Sb.). Ani touto námitkou se podle žalobce stavební úřad řádně nezabýval a nijak nezkoumal, jaký je minimální počet stání podle normových hodnot a zda je tento počet zřízen. Dále pak není podle žalobce splněn požadavek na vsakování dešťových vod (§ 20 odst. 5 písm. c/ vyhlášky č. 501/2006 Sb.), kde úřad pouze uvedl, že *požadavek na likvidaci dešťových vod byl splněn*, s čímž však žalobce nesouhlasí. podle kterého tento požadavek splněn není. Stavba není podle žalobce řešena tak, aby byly splněny požadavky na užívání stavby osobami s omezenou schopností pohybu a orientace. Prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu je tak podle žalobce v rozporu i s vyhláškou č. 369/2001 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících užívání staveb osobami s omezenou schopností pohybu a orientace (*vyhláška č. 369/2001 Sb., ve znění vyhlášky č. 492/2006 Sb. byla zrušena a nahrazena s účinností od 18.11.2009, tedy s účinností po dni vydání napadeného rozhodnutí krajského úřadu, vyhláškou č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb*).

Závěrem žaloba odkazuje na ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona, podle kterého stavební úřad není povinen nařídít odstranění stavby pouze tehdy, pokud stavebník mimo jiné prokáže, že stavba je v souladu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací, a v souladu s obecnými požadavky na výstavbu a zájmy chráněnými zvláštními předpisy. Stavební úřad se splněním zákonných předpokladů nikterak věcně nezabýval, tyto požadavky prohlásil za splněné pouze obecně a nepřezkoumatelně tím, že se zmínil o tom, že stavbu projednal a zjistil, že *jejím uskutečněním nebo užíváním nejsou ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem, předpisy vydanými k jeho provedení a zvláštními předpisy*. Tento nedostatek v odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu způsobuje podle žalobce jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

Z nezákonnosti rozhodnutí stavebního úřadu a její neodstranění žalovaným v odvolacím řízení žalobce odvozuje nezákonnost i rozhodnutí krajského úřadu, tedy žalovaného, včetně jeho rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

K žalobě podal žalovaný vyjádření, ve kterém navrhl její zamítnutí a ve kterém se zároveň vyjádřil jak k tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, tak k tvrzené nezákonnosti rozhodnutí stavebního úřadu.

K nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek odůvodnění uvádí, že se vypořádal se všemi námitkami ve svém rozhodnutí a k jednotlivým námitkám, jejichž výčet

žalobce uvedl a na které podle žalobce nemělo být v napadeném rozhodnutí žalovaným reagováno, podává ve svém vyjádření k žalobě v podstatě stejné argumenty, kterými argumentoval v napadeném rozhodnutí (např. k námitce absence územního rozhodnutí o změně ve způsobu využívání stavby žalovaný uvedl, že se jednalo o dodatečné povolení a že *změna užívání stavby ve výroku rozhodnutí povolena nebyla*. K námitce rozporu stavby s regulativy územního plánu obce Braškov žalovaný například uvedl, že *bylo v řízení vedeném stavebním úřadem vyjádřeními dotčených orgánů dostatečně prokázáno, že stavba nebude narušovat životní prostředí nad limit stanovený obecně platnými předpisy*..

K nezákonnosti rozhodnutí stavebního úřadu žalovaný uvádí k tvrzení žalovaného, že se jedná o řízení, ve kterém stavební úřad dodatečně povolil podle § 129 odst. 3 stavebního zákona přístavbu, nástavbu a stavební úpravy budov, oplocení a rozšíření vjezdu areálu bývalého statku Braškov čp. 17 a čp. 29, avšak nepovolil změny užívání stavby, jak tvrdí odvolatel (žalobce). Vydat souhlas s užíváním této stavby jako prodejny stavebnin bude možno podle žalovaného podle ustanovení § 127 odst. 2 stavebního zákona až po vyhodnocení zkušebního provozu. Podle žalovaného se nevyžaduje žádné územní řízení podle ust. § 81 odst. 2 písm. c) stavebního zákona, jak požaduje žalobce.

Pokud jde o nesoulad stavby s územním plánem obce Braškov, žalovaný namítá, že povolení stavby je v souladu s územním plánem obce Braškov, neboť *bylo v řízení vedeném stavebním úřadem vyjádřeními dotčených orgánů dostatečně prokázáno, že stavba nebude narušovat životní prostředí nad limit stanovený obecně platnými předpisy*. Dotčené orgány, od kterých si stavební úřad vyžádal stanoviska, se podle žalovaného neztotožňují s názorem žalobce, že stavba bude narušovat kvalitu prostředí a hodnotu území (tím, že dojde k zásadnímu nárůstu dopravy a překročení přípustných limitů pro hluk), a žalobce toto své tvrzení podle žalovaného nijak nedokázal. Stavební úřad, a poté i žalovaný, rozhodl o zkušebním provozu, aby ověřil žalobcovu tvrzení, že limity pro hluk budou překročeny. Tvrzení žalobce o nesprávném a zákonu neodpovídajícím výroku rozhodnutí žalovaný nepovažuje za správné. Odkazuje na postup podle ust. § 111 až 115 stavebního zákona, která se užijí podle ust. § 129 odst. 3 stavebního zákona s tím, že tato ustanovení pojem dodatečné stavební povolení neužívají. Nejedná se proto podle žalovaného o nesprávnost, když ve výroku rozhodnutí je uvedeno, že se jedná o dodatečné povolení. K tomu žalovaný znovu podotýká, že změna užívání stavby ve výroku povolena nebyla, byla pouze dodatečně povolena stavba.

Co se týče parkovacích míst, tedy námitce, že jejich minimální počet neodpovídá navrhovanému způsobu využití, žalovaný se odvolává na projektovou dokumentaci, kterou zpracoval autorizovaný inženýr pro pozemní stavby Ing. Zdeněk Slabecký, který i odpovídá za to, že dokumentace je zpracována s vyhláškou č. 499/2006 Sb, o dokumentaci staveb, a že byly dodrženy uvedené předpisy. Ani v souhlasných stanoviscích a vyjádřeních dotčených orgánů není nikde namítán takový nesoulad.

K poslednímu tvrzení žalobce žalovaný pouze odkazuje na své předchozí argumenty prezentované v předchozí části vyjádření k žalobě.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou. V ní trvá na své žalobě s tím, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, jelikož žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak nereagoval na některé žalobcovy námitky, a doplňuje, že ani skutečnost, že žalovaný na tyto námitky reaguje ve svém vyjádření k žalobě, nic nemění na skutečnosti, že takto reagovat měl již v odůvodnění svého rozhodnutí, nikoli až v řízení před soudem. Vyjádření žalovaného je podle žalobce v přímém rozporu se zněním výroku prvostupňového rozhodnutí, které jednoznačně uvádí, že jsou mimo jiné povoleny stavební úpravy *spojené se změnou užívání na prodejnu stavebnin*. Žalobce připomíná, že předmětem námitky není vliv

na životní prostředí, ale zda se mění či nemění nároky stavby na okolí. Trvá rovněž na tom, že žalovaný se nijak nezabýval splnění regulativů územního plánu. Žalobce též nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že by svá tvrzení nedoložil, vyplývají-li ze správního spisu. Naopak stavebník neprokázal splnění všech požadavků stanovených právními předpisy. Splněním zákonných podmínek pro dodatečné povolení stavby se nelze zabývat až poté, co je stavba povolena a dokončena. Podle žalobce *nelze stavbu povolit a teprve poté, co je postavena (až ve zkušebním provozu) řešit, zda byla (dodatečně) povolena v souladu se zákonem*. Žalobce trvá na tom, že mělo být vydáno dodatečné povolení stavby, nikoli stavební povolení. Na této skutečnosti nic nemění ani fakt, že se v řízení pro vydání dodatečného povolení užijí ustanovení zabývající se stavebním povolením. Vzhledem k tomu, že výrok rozhodnutí správního orgánu je závazný, způsobuje jeho špatná formulace přímo nezákonnost, nikoli pouhou nesprávnost. Žalobce připomíná, že k této námitce se žalovaný vyjádřil až ve svém vyjádření pro soud, nikoli ve svém rozhodnutí. Žalovaný, resp. stavební úřad má povinnost přezkoumat, zda je projektová dokumentace úplná, přehledná, byla zpracována oprávněnou osobou a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu (§ 111 odst. 1 písm. a/ stavebního zákona). To, že je projektová dokumentace zpracovaná autorizovaným inženýrem, žalovaného této povinnosti nezprošťuje. Žalovaný tak podle žalobce v zásadě přiznává, že ani prvostupňový správní orgán (stavební úřad), ani žalovaný tuto povinnost nesplnili. Povinnost přezkum provést je podle žalobce povinností stavebního úřadu, nikoli dotčených orgánů, nestačí se tedy jen spolehnout na jejich souhlasná stanoviska. I k těmto námitkám (počet parkovacích míst, vsakování dešťových vod, užívání osobami s omezenou schopností pohybu a orientace) se žalovaný vyjádřil až nyní, nikoli v napadeném rozhodnutí.

Soud přezkoumal napadená rozhodnutí krajského i stavebního úřadu v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst.2 s.ř.s.). Žalobu shledal důvodnou v tom, že napadené rozhodnutí krajského úřadu postrádá dostatečné zdůvodnění úvahy žalovaného a jeho závěrů vztahujících se k přezkumu prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu při potvrzování věcné správnosti prvostupňového rozhodnutí a při akceptování postupu stavebního úřadu. Při přezkoumání rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst.1 s.ř.s.).

Soud se věnoval nejdříve výtce žalobce spočívající v nesrozumitelnosti napadeného rozhodnutí. Pouze pokud by shledal tuto výtku směřující k formální stránce rozhodnutí nedůvodnou, může zkoumat námitky směřující k právnímu posouzení věci samé. *Nelze se totiž zabývat hmotněprávní argumentací, pokud přezkoumávané rozhodnutí soudu neobstojí ani po formální stránce* (z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18.10.2005 č.j. 1 Afs 135/2004-77, publikovaného na www.nssoud.cz, srov. č.787/2006 Sb. NSS).

Podle ust. 89 odst. 2 správního řádu odvolací orgán přezkoumává zákonnost rozhodnutí z úřední povinnosti, správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, anebo vyžaduje-li to veřejný zájem. Námitky uvedené v odvolání tak vymezují rámec přezkumu správnosti rozhodnutí. Jinými slovy, aby mohl odvolací správní orgán prohlásit rozhodnutí napadené odvoláním za správné, musí se vypořádat s námitkami uvedenými v odvolání a zdůvodnit, proč považuje tyto námitky za nesprávné, resp. proč jim nevyhovuje. Podle ust. § 93 správního řádu se na řízení o odvolání použijí mj. ustanovení správního řádu vztahující se na rozhodnutí správního orgánu v prvním stupni, tzn. včetně ust. § 68 odst. 3 správního řádu, které stanoví náležitosti odůvodnění výroků rozhodnutí, včetně informace o tom, jak se odvolací správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, z níž soud vychází, se shoduje v tom, že

- a) odvolací správní orgán se musí vypořádat s odvolacími námitkami sám a přezkoumat napadené rozhodnutí v celém rozsahu; obsahuje-li jeho rozhodnutí toliko odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je proto neúplné, a tím nepřezkoumatelné (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 14.10.1999 č.j. III. ÚS 35/99),
- b) rozhodnutí odvolacího orgánu musí být opatřeno rozhodovacími důvody, aby soud mohl přezkoumat skutkové i právní premisy, na nichž bylo rozhodnutí založeno (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.8.2004 č.j. 6 A 143/2001-151). Pokud však rozhodnutí nevyčerpává obsah obrany, jinými slovy pokud se vyčerpávajícím způsobem nevypořádává s námitkami žalobce uvedenými v opravném prostředku, pak tento požadavek nesplňuje. Takové rozhodnutí je rozhodnutím nepřezkoumatelným. Opomene-li odvolací nebo přezkumný orgán přezkoumat některou z námitek podaného procesního prostředku nápravy (ať už jde o odvolání, správní žalobu apod.), je jeho rozhodnutí, jímž procesní prostředek nápravy vadného rozhodnutí zamítl, nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Rozhodnutí odvolacího správního orgánu se tak musí vypořádat se *všemi* odvolacími námitkami žalobce, uvedenými v jeho odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu, přičemž s těmito námitkami se nemůže vypořádat jen obecným způsobem, např. blanketním odkazem na to, že rozhodnutí bylo přezkoumáno. Správní orgán, zde žalovaný musí své rozhodnutí odůvodnit dostatečně věcně tak, aby při případném podání správní žaloby soud mohl přezkoumat myšlenkové pochody žalovaného a posoudit, zda byly v souladu s právními předpisy či nikoli.

Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že žalobce ve svém odvolání podal osm odvolacích námitek vytykajících to, že 1/ v řízení byla projednána změna užívání staveb na prodejnu stavebnin, aniž by tato změna byla projednána v územním řízení, 2/ stavba není v souladu s územním plánem, 3/ navrhovaná stavba a změna v užívání stavby je v rozporu s cíli a úkoly územního plánování a s požadavkem, že stavba nesmí narušovat kvalitu prostředí a hodnotu území, 4/ stavební úřad do rozhodnutí nezahrnul podmínky pro povolení záměru, stanovené krajským úřadem dne 21.1.2009 pod č.j. 003019/2009/KUSK, 5/ výrok rozhodnutí stavebního úřadu je nesprávný a neodpovídající zákonu, 6/ v dokumentaci stavby chybí ochrana stavby před škodlivými vlivy vnějšího prostředí a ochrana obyvatelstva, počet parkovacích míst neodpovídá navrhovanému způsobu využití stavby, není splněn požadavek prováděcího právního předpisu na vsakování dešťových vod, 7/ v řízení nebyl předložen souhlas s nakládáním s nebezpečnými odpady a nebylo předloženo ani rozhodnutí o schválení plánu opatření pro případy havárie, 8/ stavby byly dodatečně povoleny, aniž byl prokázán soulad s územním plánem, záměry územního plánování a obecnými technickými požadavky na výstavbu a aniž by se stavební úřad věcně zabýval naplněním těchto zákonných předpokladů.

Žalovaný tyto námitky sice ve svém rozhodnutí v přehledu uvedl, avšak nijak dále, resp. blíže se k nim nevyjádřil. Vyjádřil se pouze k některým, např. k nesouladu rozhodnutí napadeného odvoláním s územním plánem obce Braškov. K jiným se vyjádřil pouze odvozeně, mezi řádky, např. k počtu parkovacích míst, či odkazem na projektovou dokumentaci. Některými námitkami se žalovaný nezabýval vůbec (nesprávnost a nezákonnost výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, resp. stavebního úřadu). Tímto postupem nesplnil zákonné požadavky kladené na odůvodnění odvolacího rozhodnutí. Napadené rozhodnutí krajského úřadu je proto nepřezkoumatelné z důvodu nedostatku důvodů.

Z výše uvedených důvodů bylo napadené rozhodnutí krajského úřadu (v souladu se žalobním návrhem pak pouze toto rozhodnutí o odvolání ve správním řízení) zrušeno pro vady řízení spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst.1 písm. a/ s.ř.s.). I když žalovaný nesouhlasil s posouzením a rozhodnutím věci bez jednání, zvolil soud postup bez nařízení jednání, protože mu jej v případě, kdy se správní rozhodnutí ruší z procesních důvodů uvedených v § 76 s.ř.s., zákon výslovně umožňuje.

Žalobcův názor, že skutečnost, že rozhodnutí je nedostatečně odůvodněno, vyplývá již z výčtu námitek žalobce, který je delší než celá část věnovaná v odůvodnění námitkám, však soud nesdílí. *Nelze tvrdit, že by při stručném, ale výstižném odůvodnění, bylo rozhodnutí ... nesrozumitelné* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.7.2004 č.j. 2 As 37/2003-47, www.nssoud.cz).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst.1 s.ř.s. a skutečnost, že žalobce měl ve věci úspěch. Její výši představuje zaplacený soudní poplatek v částce 2 000,- Kč a náklady na zastoupení žalobce advokátem za dva úkony právní služby, které soud shledal důvodně vynaloženými a které spočívají v přípravě a převzetí zastoupení a podání žaloby po 2 400 Kč za jeden úkon právní služby včetně tzv. režijního paušálu (§ 7 bod 5., § 9 odst. 3 písm. f/, § 11 odst. 1 písm. a/ a d/, § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, náhrada nákladů řízení se zvyšuje podle § 57 odst.2 s.ř.s. o částku odpovídající této dani.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24.10.2012

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu